

всевъзможни неприятности семействата на избѣгалитѣ. За да не ѝ се случи това, тя, макаръ че е учителка въ неп. гимназия въ Добричъ, трѣбваше да напусне и да остане тука. Подадохме заявление да бѣде поне командирована или премѣстена тука до края на учебната година. Но за това азъ писахъ на нѣкои познати, които биха могли да помогнатъ.

И тъй предъ мене по-тежко се изправя въпроса за преживѣването, тъй трудно, докато стане възможно да се приберемъ отново въ Добричъ. Телеграмата ти получихъ. Чакамъ и, разбира се, мога да си представя трудноститѣ и прѣчкитѣ. Но моля ти се, покрай хилядитѣ ти грижи, не забравяй и мене, особно сега, когато не може да се чака тъй дълго и търпѣливо, както нѣкога.

Дойде ми на умъ и другъ проектъ: г. Милевъ, много добъръ човѣкъ и много добъръ приятелъ, е директоръ на пресата. Тамъ има служби не по щата, а по кредитъ, които се опредѣлятъ и зависятъ направо отъ него. Мисля, че е възможно да ми се даде една такава. Пакъ съ мѣстонахождение въ Варна — кореспондентъ било за Добруджанскитѣ работи, било за нѣщо подобно. Помисли върху това и ако е по-лесно и по-достижимо, действуй веднага.

Азъ мечтая за тия дни (а тѣ трѣбва да дойдатъ тази седмица, или най-късно презъ идещата, не повече!!) когато жена ми ще бѣде учителка тукъ и азъ също съ нѣкаква работа. Тѣй — ние бихме могли да преживѣемъ и да дочакаме тия нетърпи-